

til at danne parlamentariske Kommissioner var mindre, men der er hos Regjeringen en sygelig Lyst til at opretholde de gamle Tilstande, som vare rodfæstede forud for Forsætningen, og ikke lade Forsætningen komme til sin fulde Gylldighed. Det er dette, der har bevirket, at Folkethingets tidligere Mindretal har søgt at faae parlamentariske Kommissioner satte igjennem med Hensyn til et og andet af de Forhold, som det i særdeleshed forekom det paatrængende at faae ordnede i Overensstemmelse med Grundlovens Aand. Dette er en anden Forklaringsmaade af Lysten hos Folkethinget til at danne parlamentariske Kommissioner. Det ærede Medlem fandt ogsaa, at det var mærkverdigt, hvilken Lyst der fra en vis Side i Thinget, der omfattede var blevet et Flertal, var kommen tilstede til at faae Revisionsfrister satte ind i Lovene. Han vilde have, at derom skulde der ikke staa Noget i Lovene; der skulde ganske særegne Omstændigheder til at fremtvinge Forandringer i Lønningslovene. Jeg kan saa godt forstaa, at naar en Regjering og dens Parti i Lønningslovene har sat det igjennem som den ønsker, saa vil den ikke gerne have, at der skal komme et Tidspunkt, hvor Sagen saa at sige af sig selv kommer til at ligge for, men at den hellere vil være fri for atter og atter at skulle stille sig imod de Krav, som gjøres fra Befolkningens Side om at faae Embedsvæsenet i det Hele indrettet anderledes. Det er altid kjædeligt for dem, hvis Sovedstyrke bestaar i den Mæske af Mænd, som de kunne ansætte rundt om i Landet, og hvorved de kunne paavirke Befolkningen i den Retning, de ønske, at skulle se dette Lal indskrænket ved en eller anden Lønningslovs Revision. Dette kan jeg saa godt forstaa; men for dem, der ere misfornøiede med Tilstanden, som den er, er det naturligt, at de søge, naar de dog ikke kunne have den fulde Magt over disse Forhold, at sætte Saameget igjennem, at enhver Tid kan komme til en Overveielse af Sagen, for at se, om den svarer til Forholdene, som de da ere, og ikke at lade en svunden Tid være afgjøvende for den Tid, som nu er, idet Forholdene den Gang maaske vare aldeles anderledes, end de nu ere. Hvad mig angaar, da har jeg altid været en Modstander af Lønningslove. Det har viist sig, at der har været lang Tid i vort parlamentariske Liv, hvori vi kunde udvære Lønningslove, og hvori vi igjennem Finantsloven og dertil sig støttende Regulativer kunne ordne Lønningerne for Embedsmænd; men dette blev i bureaukratisk Interesse gjort om, saaledes at Finantsloven ogsaa paa dette Omraade har mistet den Indflydelse, som den tidligere har haft. Naar man som den ærede sidste Daler vil fremstille Sagen saaledes, at, dersom denne Lønningslov ikke bliver behandlet, og det uagtet maaske de, der hindre Lovens videre Fremme, tro, at der kan være Grund til at forbedre Lønningerne i det Mindste for nogle

Embedsmænds Vedkommende, saa er Sagen dermed afgjort, da lader os hufte paa, at i saadanne Tilfælde kan Regjeringen vistnok meget godt benytte Finantsloven uden Lønningslovenes tvingende Bestemmelser. Særaf vilde de Herrer se, at det er i bureaukratisk Interesse, at disse Love bestaa, idet Regjeringen, naar dens Medfæber kunne trænge til en Forfriskning og til at styrkes, godt kan bruge Finantsloven til dette Diemed, men derimod naar Modstanderne af Regjeringen fra deres Side kunde ønske Forandring i de samme Forhold, saa lader det sig ikke gjøre, thi saa har Regjeringen jo sit Beto; man kan aldrig komme bort deraf, naar Regjeringen ikke vil det. At gaa hen og ville ved en Bestemmelse paa Finantsloven trække en Daler af Noget, som er bestemt ved en Lønningslov, det er et Grundlovsbrud, det er af de Ting, som man vel skal vogte sig for at omtale, end sige komme med Forslag om. Det er ikke blot Lønningslove, ved hvilke det forholder sig saaledes, det er ogsaa med andre Love, og jeg erindrer netop i den Henseende, at den ærede Finantsminister i Anledning af en Antydning, som jeg gjorde ved Finantslovens første Behandling, kaldte det Grundlovsbrud, hvis man igjennem Finantsloven vovede at udslette Indtægten af Krigstoldskatten. Jeg opfatter Sagen anderledes; det var slet ingen sygelig Begjærighed hos Folkethinget, at det vilde have Revisionsbestemmelserne ind, men det var et Nødmiddel, som Mindretallet fremkaldte, fordi det i den Tid ikke havde Magt til at indrette sig saaledes, som det ønskede, fordi det, kort sagt, var i Mindretal. Den høitærede Finantsminister udtalte sin Forundring over, at Forslagsstilleren af denne Dagsorden havde sagt, at der burde ske en Forandring i disse Forhold, fordi man under Behandlingen af de vedkommende Love havde fra den Side, som han repræsenterer, søgt at faae andre Anskuelser gjorte gjældende end dem, der forelaa i de endelige Love. Ministeriet har derimod ment, at disse Love burde være Udgangspunktet. Dersom den lovgivende Forsamling var en uforanderlig, af de samme Stemmer hos Velgerkorpsket fremgaaet Korporation, saa var denne Sætning rigtig, men da dette ikke er Grundlovens Mening, saa vil det alene deraf ses, at det Tidspunkt, paa hvilket man skal forny Repræsentationen, vender regelmæssig tilbage, naturligvis i Genhold til de Stemninger, som herske. Men naar da det, som en Gang var Mindretal og som saadant ikke kunde have Indflydelse paa Lovene, bliver til et Flertal, er det saa ikke naturligt, at det ønsker at faae sin retmæssige Indflydelse paa Lovene, og naar der fra Regjeringen fremkommer et Lovforslag vedrørende et vigtigt Punkt, hvorom der tidligere har været Strid, medens Partiet var et Mindretal, og de samme Anskuelser endnu herske i det nuværende Flertal, som herskede i Partiet, da det var et Mindretal, er det saa ikke naturligt, at det søger at gjøre sine Anskuelser gjældende?